

sikre, at varetagelsen af netop den her gruppe unges behov også blev til en statslig interesse.

Det lykkedes ikke for os. I stedet for decentraliserede man opgaven til de 98 nye kommuner. Til det må man sige, at der er en sjælden optimisme fra statens side, dels fordi man ikke kan se den uligestilling, man dermed kommer til at bekræfte, dels fordi amterne har en meget forskellig indsatshistorie på området. Nogle amter har leveret en opgaveløsning i forhold til de her unge, som har været aldeles fremragende og rosværdig. Andre amter har været mindre optaget af det.

Når vi derfor i dag glæder os over, at der bliver et retskrav, er det jo af den helt åbenlyse grund, at også disse unge har brug for uddannelse ud over grundskolen, det være sig med arbejdsmarkedsperspektiv eller med henblik på videre uddannelse, men måske også for at få en større grad af selvstændighed i deres voksenliv.

Men selv om det er godt, og selv om vi er nået utrolig langt, er der dog stadig grund til at sige, hvad perspektiverne kan være. For os at se er et af perspektiverne, at vi sikrer, at der bliver en formel ligestilling i den forstand, at der ligesom for unge, der går i gymnasiet, på en handelsskole, på en teknisk skole, bliver tømrere, snedkere, studenter, og hvad de nu bliver, også for den her gruppe af unge er den grad af ligestilling, at det er det samme niveau, som varetager både det organisatoriske og finansieringen. Vi tror godt, at det kan lade sig gøre at finde finansieringsmetoder, som har den fleksibilitet, der selvfølgelig skal til, når man må lave en individuel tilrettelæggelse af de forløb, vi vil se i fremtiden.

Det andet er, at vi tror, der bliver brug for en større grad af finansiering. Det er et gennemgående træk i samtlige hørings svar, at man vurderer, at den økonomiske ramme, som er afsat, er for lille. Der er selvfølgelig et spændingsfelt mellem det, at vi på den ene side laver et retskrav og på den anden side helt åbenlyst, i hvert fald ifølge de fleste af høringsparterne, har en for stram økonomisk ramme. Det tror jeg vi kommer til at vende tilbage til.

Sidst, men ikke mindst synes jeg, det er vigtigt, at vi fortsætter bestrebelsen på at finde rimelige forsørgelsesordninger, ikke for at ændre noget ved dem, vi har, dér, hvor de er hensigtsmæssige, men for at sørge for, at der er valgfrihed, og at de unge, for hvem der er et beskæftigelsesperspektiv, ikke behøver at se frem til pensionen som det absolut første. Der vil vi gerne

give nogle af de samme perspektiver, som vi ser med den handicap-SU, vi har i dag, som mange har været rigtig glade for, fordi den netop giver en større grad af valgfrihed.

Kl. 14.05

Det er vigtigt, og det gode ved dagen i dag er, at vi kan sende et meget klart samlet signal om det ligestillingsperspektiv, der bør være for det politiske arbejde: ligestilling i forhold til at kunne forsørge sig selv; ligestilling i forhold til at kunne uddanne sig; ligestilling i forhold til, at det har national interesse, at også denne gruppe af unge får, hvad der svarer til en ungdomsuddannelse. Dermed tager vi et væsentligt skridt, og jeg håber også, at det bliver set som et signal til de unge, som ikke er i den her målgruppe, men de mange andre unge, som kan tage selv, bør tage selv og bør bruge de mange muligheder, der er, for at tage sig en ungdomsuddannelse. Når vi er så optaget af den her gruppe, så skylder de også selv at være optaget af at tage en ungdomsuddannelse.

Jeg synes, det er vigtige skridt, vi har taget, og jeg synes, det var godt, at Dansk Folkeparti tog teten som beslutningsforslagsstiller og sørgede for, at vi fik beslutningsforslaget vedtaget. Det Radikale Venstre forhandlede som sagt intet under strukturforhandlingerne, men mødte i den proces desværre ikke den samme optagethed af området fra Dansk Folkepartis side, men det synes jeg skal være lige gyldigt i den her sammenhæng. Det vigtige er, at vi har nået et godt delresultat.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg deler selvfølgelig Folketingets opfattelse af, at det her er et fremskridt på området. Jeg kunne forstå, at fru Margrethe Vestager deler den opfattelse. Socialdemokraterne deler også den opfattelse. Der var så godt nok nogle stikpiller en gang imellem, fornemmede jeg, og det tror jeg også der var andre der fornemmede.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at blive lidt mere klog på, og måske andre mennesker også godt kunne tænke sig at blive lidt mere kloge på, hvorfor den tidligere regering ikke kom med et sådant initiativ, som Dansk Folkeparti er kommet med her. Hvad er baggrunden for, at man ikke kom med det initiativ, da bl.a. fru Margrethe Vestager sad som undervisningsminister? Hvad var det, der gjorde, at man ikke gjorde det?